

Була се пекольна ніч, а здавало ся, що нема єї кінця. Заглоба вижебрав кварту горівки, сам пив і присилював княжну, щоби також напилася, бо инакше би зімліла, або впала в горячку. Вкінци дніпрова філя почала біліти ся і полискувати. Заглоба хотів ся як найскорше переправити на другий бік. На щасте вже і пором направлено. Але при нїм счинив ся великий стиск.

— Місце для діда, місце для діда — кричав Заглоба, тримаючи перед собою межи витягненими руками Єлену і боронячи єї від стиску. — Місце для діда! До Хмельницького і до Кривоноса іду! Місце для діда добрі люди, молодці любі, щоби вас чорна смерть видусила, ва і ваші діти! Не виджу добре, впаду в воду, хлопця і ні втопите. Уступіть ся діти, щоби вас параліж покритив, щоби сьте на палях поздыхали!

— Досить вас вже ту, чого ся так пхаєте, пором затопите, як вас ту тільки налізе. Досить! досить! прийде і на вас черга, а як не прийде, то меньше з тим.

— Досить, досить! — кликали сї, що вже дістали ся на пором. — На воду! на воду!

Весла запороли воду, пором почав віддалювати ся від берега. Бистра філя зараз єго знесла трохи з бігом ріки, в напрямі Демонтова.

Перебули вже половину дороги, коли на прохорівськїм березі дали ся чути крики і накликування. Межи товпою, що лишила ся над водою счинило ся страшне замішанє; одні утікали як шалені до Демонтова, другі скакали в воду, кричали, махали руками, або кидали ся на землю.

— Що се? що ся стало? — питали на поромі.

— Ярема! — крикнув оден голос.

— Ярема, Ярема! утікаймо! — кликали другі.

Весла почали горячково бити об воду, пором мчав ся як козацька чайка по філі.

В сїй же хвили яксь їздці показали ся на прохорівськїм березі.